

nu udsætte sig for et Brud med Jakobe og hendes Familie. Han skulde jo skaffe Penge. Han maatte have Penge. Disse dumme, modbydelige, djævelske Penge! Sin Plan om at rejse en Sum hos Hofjægermesteren havde han maattet opgive som aldeles haabløs. Han var ganske vist ikke naaet saa vidt som til ligefrem at anmode om et Laan; men han havde dog engang slaaet paa sin Pengeforlegenhed med en saadan Tydelighed, at Hofjægermesteren maatte have forstaaet Hensigten, om han havde villet det. Der var nu ikke andet for ham at gøre end paany at henvende sig til Svigerfaderen. Men han vilde, at Sagen dennegang skulde ordnes rent forretningsmæssig som et Laan eller som et Forskud paa Jakobes Arv. Og han vilde bestemt forlange at betale Renter af Beløbet.

Han var standset ved det ene Vindu og stod der med Hænderne paa Ryggen og saae ud paa Lysets Bølgen i Kastanietræernes mørke Løvmasser.

Altsaa maatte han tilbage til København. Og her — det gik først op for ham nu — her truedes hans Forhold til Jakobe af en Fare fra en anden Kant. Han vilde jo altsaa igen træffe Nanny. Og hvad saa? — Nanny havde ganske vist ikke ofte været i hans Tanker siden Moderns Død; men hans Sanser havde ikke glemt hende. Mer end een Gang her paa Kærsholm var han